

Nicolae VASILE

De ce vor pierde oamenii în relația cu tehnologia?

Pornind de la ideea că tot ce există pe lume, partea vie și cea moartă, nu reprezintă altceva decât o întrepătrundere de sisteme, cu țintele lor, pe care le ating mai repede sau mai târziu, funcție de mijloacele sau instrumentele, simțurile sau senzorii lor și logismul, mai adaptat sau mai neadaptat, al acestora.

În organizarea lumii moarte, tehnologia, printr-o evoluție cumulativă, a preluat rezultatele aplicative ale științei, mai ales după perioada Renașterii când, trecută de recrudescența inchiiziției, biserică a fost mai îngăduitoare cu preluarea de către societate a rodului muncii oamenilor de știință.

Tot așa a evoluat lumea tehnologiei și-n ceea ce privește cuceririle din domeniul logicii. Dacă logica binară a lui Aristotel a fost singura existentă mai bine de 2000 de ani, ceilalți pași au fost făcuți mult mai rapid (Jan Łukasiewicz, 1927, logica trivalentă; Grigore Moisil, 1942, logica polivalentă; Lotfi Zadeh, 1965, logica fuzzy, cu o infinitate de adevăruri logice). Tehnologia, cu întârzierile aferente oricărui proces de preluare a noutăților științifice, a transformat în progres aplicațiile din multe domenii ale societății și economiei.

Oamenii, chiar dacă și ei sunt tot niște sisteme, nu au ieșit, în cea mai mare parte a lor, din *epoca logicii binare*. Spre deosebire de tehnologie, în sistemul individual al omului, luat în ansamblul trup-suflet, există o mărime denumită *mentalitate* care are cea mai mare constantă de timp dintre toate care au fost vreodată imaginate în studiul sistemelor, și anume, de ordinul sutelor de ani. Aceasta noțiune ar însemna modul de a fi și a gândi al oamenilor, ca medie socială, care ține de educație, cultură, religie, dar și de *sistemul logic de gândire*.

Deși biserică s-a opus oricărei forme de logică, inclusiv a celei binare, timp de mai bine de 1800 de ani, considerând că gândirea este atributul doar al divinității (de aici începe Biblia, cu pedepsirea cuplului Adam și Eva, *Izgonirea din Rai*, pentru că au mâncat din *pomul cunoașterii*,

nu că au mâncat mere, cum greșit circulă prin popor), totuși, după ce logica binară a fost acceptată, inclusiv de biserică, oamenii au trecut la divinizarea acesteia. De câteva secole, orice se întâmplă se decide alegând doar din două variante.

Încă din antichitate, în Grecia, pe vremea lui Socrate, ca o soluție pentru detensionarea situațiilor din societate, a apărut *democrația*. Aceasta, o precursoră a logicii binare în societate, stabilea modul cum se adjudecă o decizie, și anume, se alege varianta care are cei mai mulți adepți.

În ultima vreme, în problemele care implică oamenii, nu numai că nu s-a ajuns să se facă pași spre noile forme de logică, care presupun acceptarea mai multor categorii de adevăr, dar nici logica binară nu mai funcționează cum trebuie. Democrația, pomenită mai sus, care înseamnă dreptul majorității de a decide, nu mai poate funcționa în multe cazuri, invocându-se fel de fel de motive (corectitudine politică, protecția minorității etc.), care îi împiedică pe cei aleși să conducă. Aceasta situație ascunde de fapt nu dreptul minorităților de a fi protejate, ci dorința acestora de a conduce.

Acestea fiind spuse, observăm că în timp ce tehnologia ajunge la performanțe de nebănuț până nu demult, oamenii bat pasul pe loc complăcându-se în iluziile logicii binare. Există o vorbă din popor care spune, cu mândrie:

- *Cu mine să nu te pui, că eu sunt om dintr-o bucată!...*

- *Da, dar ce ne facem dacă ești dintr-o bucată proastă!...*

Observăm, în prezent, doar la nivelul României, dispute fără soluții care provin din astfel de situații binare: vaccin-antivaccin; român din țară - român din diaspora; poporul român provine din daci sau romani etc. Aceasta din urmă mă duce cu gândul la întrebările tâmpite puse de unii copii:

- *Pe cine iubești mai mult, pe mama sau pe tata?*

Stimate și stimați doamne, domni, domnișoare, domnișori etc., astfel de dispute vor distruge religii, nații, familii etc.! Unii chiar asta vor!...

Alegerea unor terțe variante nu înseamnă compromis, ci înseamnă o altă variantă de logică. Până acum, pentru dezvoltarea tehnologiei, ne-am inspirat din viață. Cred că, dacă nu ne trezim la timp, vom ajunge să învățăm de la roboți! Aceștia nu au orgolii.

Ioan Al. LUPU

Ultimii

Cerul căta șasiu cu cearcăne de toamnă timpurie
Balta ocrotea ultimii pești în desişuri de răgălie

Deasupra nucilor plana un ultim corb înfometat
Pe sub măgura galbenă dormita o ultimă uliță de sat

Nici un fluture nu se mai zbenguia peste pârlomagă
Lângă balta cu broaște de jad rămăsese o singură barză oloagă

Cu-n băț pe umăr, un tranzistor vechi și-o sarsana
Scruta ponoarele arse ultimul paznic de pe tarla

Zi-mi, unchiule, ce păzești pe lângă râpile pustii
Ți-am adus o manta de ploaie și o carte de poezii

Păzesc trecerea vremii, nepoate, stau mai mult așa de-afurisit
Pe-aici nu mai e demult nimic de păzit

Poezii zici? Barba cânepie se zbârli în vânt
Bine, atunci dă-mi-o pe aia cu „Noi vrem pământ”!

Un aspru bătut de coasă se auzea dinspre sat
Un ultim catâr, fără serviciu, păștea printre spini netulburat...

Un aspru hat

Pe pajiștea iubirii cu bălării celeste
S-a ridicat din cătini țepoase aspru hat
Tu ai rămas închisă în hrube de poveste
Și eu cu zmeii tenebrelor mă bat

Mă zbat în nopți tărcate cu hoarde de vedenii
Nu-ți mai pot citi ochii din ametist amar
Implor îngerii, arhangheli și alte căpetenii
S-accepte penitența-mi în gând și la altar

Rup petece din suflet, ard ruguri reci sub craniu
Și-ți croiesc diademe din slove de arnici
Balanța pătimirii are un echilibru straniu
Și despărțirea lungă ne zguduie sub bici

Pe pajiștea iubirii crește pelin sălbatic
Și inima îmi cere numai un stih lunatic

Ovidiu ȚUTUIANU

Rețetă pentru otravă

Într-o dimineață,
 O doamnă fâșneată
 Blondă și nurlie,
 Intră-n farmacie.
 Cu-ochi c-ametistul,
 Cheamă farmacistul
 Și cu-o voce gravă,
 Iute îl întrebă:
 - Sunt la-ncurcătură,
 Ai cumva cianură?
 - Chiar de se găsește,
 Cine-o folosește?
 - Dau, că treaba-i gravă,
 Soțului otravă!
 - Vai, dar nu-i posibil,
 E un gest oribil,
 Cum îmi ceri tu mie,
 La o grozăvie,
 Să îți fiu complice?
 Și mai am a-ți zice:
 La așa tabletă,
 Trebuie rețetă!
 Atunci, ea, cocheta,
 A deschis poșeta,
 Și-arată îndată,
 Poză decoltată,
 Cu a lor pereche,
 (Dragoste mai veche!).
 Farmacistul nostru,
 Deveni un monstru
 Și aprins de ură,
 Se strâmbă la gură.
 - De ce, doamnă dragă,
 N-ai spus vorba-ntreagă:
 Că ai în poșetă,
 Ditamai...rețetă?

Ionel MARIN

Dincolo de...porțile netimpului

Suntem o picătură de timp
 Din izvorul sfânt, Dumnezeiesc,
 O șoaptă inefabilă prin... anotimpuri!
 Coloane infinite de întrebări,
 Așteaptă în tăcere ecouri,
 Să lumineze Altarul sufletului din Noi.
 Fascinantă este călătoria prin
 Labirintul, universul...vieții.
 Bem din căușul vremii, dorinți
 Adesea deșarte și fără rost.
 Suntem o planetă a armoniei?
 Terra trăiește prin noi,
 Să-i dăm sensul de zbor,
 Către pace, bună înțelegere,
 Frăție, echilibru și vie iubire.
 Născuți spre a-nvia murim!
 Toate trec, însă Cuvintele Domnului,
 Lumina iubirii Sale va lumina,
 Dincolo de...porțile netimpului
 Ecouri...ecouri, vin și dispar
 Rămân însă urmele...amintirilor.

Șuvoi de vise

Suntem lut ceresc, o clipă suspendată
 Cu trup firav de rug ceresc,
 O scânteie din ziua și din noaptea eternă,
 Un șuvoi de vise, rătăcitor prin univers.
 Rămânem muguri ai lumii ce-nfloresc
 Mărgăritarele tuturor...anotimpurilor?
 În prezent planeta-i bolnavă,
 A intrat într-un con de-ntuneric
 Și are nevoie de apa vie a credinței.
 S-au înmulțit vânzătorii de boală,
 Răutatea a prins curaj, rădăcini,
 Îngroapă vise, așteptări și speranțe.
 Doar iubirea, firescul, bunătatea
 Ne vor reîntoarce la normalitate.
 Cutează, fii model și împreună,
 Să clădim o Planetă a fericirii!

Adrian BOTEZ

POEZIA NU ARE NEVOIE DE TITLURI

când tot AMARUL LUMII te sugrumă
îi dai vreun titlu – pe PAGINA DE GLUMĂ ?
când urlă - -n tine – TOȚI VULCANII SORȚII
scrii – pe VULCANI – data NĂSCĂRII – cum și-a MORȚII ?

când simți că-n TREI SECUNDE – TE ÎMPUȘTI
mai ai nevoie de AFIȘ - pe CUȘTI ?
de ce să aibă POEZIA – TRĂMBIȚAȘI ?
ar însemna CUVÂNTUL – că-i CURVĂ PENTRU LAȘI !

nu ! - POEZIA NU O VINZI LA KILOGRAM !
PREȚUL nu i-l înfigi – cu-OBRĂZNICIE – -n GEAM !
se cheamă POEZIE – RĂZVRĂTIREA CĂTRE ZEI
se cheamă POEZIE – CE DĂRUIEȘTI – NU IEI !

tot POEZIE : -i SÂNGELE DIN RĂSTIGNIRI
te lupți cu RAIUL – când ZEU-ți dă - ÎN SCĂRBĂ ! - POTICNIRI !
...EXTAZUL – FULGERÂND ÎN ULTIMUL SUSPIN
când te preschimbă în GRAAL ! - și-n SFÂNTUL CRIN !

da ! – POEZIA E SUPREMA RUGĂCIUNE
când pornești A VÂNARE - ȘARPELE DIN SPUME
cu SABIA MUIATĂ-N MII DE RUNE :
când întâlnești pe CRIST - și scuipi pe LUME !

...de TITLURI – POEZIA E SĂTULĂ ȘI-I E SILĂ :
ea s-a născut ÎN ZALE – ca MINERVA : nu din MILĂ !
a secat STYX - și-a NEMURIT POPOARE :
nu se predă NICICÂND - și nici NU MOARE !

căci POEZIA nuse va lăsa PLĂTITĂ-RĂSPĂTITĂ
cum nu se lasă LAVA VULCANULUI – CUMPLITĂ !
ea IZBUCNEȘTE – EXPLODEAZĂ – SFARMĂ
iar împotriva ei – CRIST nu ridică ARMĂ !

e RANA LUI – plutind pe CERURI – către-ETERNITATE
e RANA LUI - și se preschimbă-n NOUA LUI CETATE !
iar SLOVA NEMURIRII – cu SÂNGE-O ZUGRĂVEȘTE :
noi o vedem – să ȘTIM CUM SE TRĂIEȘTE !

...de ce-ar avea nevoie POEZIA – de-APLAUZELE PLEBEE
din PIEȚE - -ARENE și PALATE - CASTELE-CURCUBEIE
când ea-i STRĂINĂ de-ORICE TINĂ : rămâne GALATEE
ce ne preschimbă-n RĂURI și-n SCÂNTEIE !

...TITLURI ? – DUCESE – DUCI – CONȚI și MARCHIZI ?
încide-ți GURA : trece – prin NORI DE PLEAVĂ – prin GALERII de TĂRĂTOARE
REGINA CEA RĂZBOINICĂ : SENINĂ – DEPLINĂ – ATOTBIRUITOARE
și-ATOATESCHIMBĂTOARE !

E FIICA LUI ORFEU ! – NECRUȚĂTOARE
cu cei ce-o NEGUȚĂTORESC – în FLOARE !
căci FLOAREA-CU-O-MIE-DE-PETALE
e TRANDAFIRUL- CRIST : VIAȚĂ – -ADEVĂR și CALE !

...e SINGURĂ REGINĂ-N UNIVERS :
n-are nevoie DE MEDALII – DIPLOME ori PREMII ! - ci doar DE VERS !
iar VERSUL – e VERSET : căci DINTR-ODAT' E DIMINEAȚĂ
în LUMEA PÂNGĂRITĂ – de CRIMĂ și de GREAȚĂ !

Ioan GANEA-CHRISTU

PACOSTEA

Doar ce am deschis poarta pentru a intra cu mașina în curte și musafirul se zbenguia prin iarba proaspăt cosită și lăsată la uscat pentru a o strânge mai ușor.

Am încercat să-l scoatem afară înainte de a închide porțile pentru a se putea întoarce, normal, la stăpânul său. Nimic. Alerga ca un nebun de colo - colo ...

Uitându-ne mai atent, am observat ceva care ne-a înduplecat. O rană necicatrizată în vârful cozii. De fapt, mai rămăsese un ciot de coadă... Ne gândeam că poate a suferit vreun accident... Ce mai, de milă, de silă am amânat operațiunea de descărcare a bagajelor și i-am dat de mâncare. Mare greșală! N-am mai putut să o scoatem din curte (pentru că era o *ea*). Nu ne-ar fi deranjat că era o *ea*, dar ne-a deranjat enorm că era o *rea*. N-am mai văzut până atunci un câine care să mănânce într-un mod atât de ciudat: cu toate că nu avea niciun concurent prin preajmă, se învârtea continuu, spasmodic, în jurul cozii și schelălăia (nu lătra) într-un asemenea hal, încât ne gândeam că va auzi stăpânul și va veni să-și recupereze cățelul din mâinile călăilor. Nici vorbă. Abia spre seară am reușit să o păcălim cu niște delicatose servite în afara curții și să închidem porțile. Stupoare! Dimineața, cățelușa zburda bine-mersi prin curte și ne muta papucii prin pâlcurile de flori. Pe unde a intrat?! A răcâit un șanț în pământul de sub poartă... Am astupat locul cu niște pietre grele, crezând că am rezolvat problema. Din nou, nici vorbă. Cu eforturi "supracâinești" reușea, din mai multe încercări, să sară gardul dus-întors după pofta inimii, lăsând urme vizibile ale colților și ghearelor pe vârfurile țambrelor (șipci, uluci) abia schimbate. Am aflat de la vecini câteva variante triste ale ciuntirii cozii bietului animal fără stăpân, dar ...

nu detaliez.

Nu detaliez nici faptul că, într-una din zile, curtea devenise un adevărat câmp de luptă pentru supremație sau câștigarea dreptului la împerechere la care participau cel puțin șapte pretendenți, amorezați la culme. Acțiunea nu s-a desfășurat în surdină și n-a scăpat nicio floare nepusă la pământ.

Am continuat, omenește, să-i cumpărăm mâncare specială, poate s-o îmblânzi cu timpul. Nici vorbă. Același ritual sălbatic de speriat și alte și alte stricăciuni consistente prin curte, cum ar fi, de exemplu, pantofii și ochelarii.

Exasperant cât putea să latre, noaptea, sub geamul nostru! S-a dus liniștea, s-a dus tihna! Până la urmă am fost nevoiți să apelăm la varianta:

- la banii mei și du pacostea asta unde știi că e mai bine și nu se va întoarce. Nu-i cheltui căci de-o mai văd în curte, îi dai înapoi.

N-a mai venit de la o stână unde, am aflat, s-a integrat perfect și laptele de oaie i se pare mai bun decât cel de vacă.

- Să fie la el, acolo!

„Ar fi de răs, dacă n-ar fi de plâns” este un titlu care mi-a plăcut. Nu știu dacă e într-un tot original al scriitorului Viorel Martin. Există variante populare ca „râsu – plânsului”, „din răs dai în plâns” sau „un ochi râde, altul plânge” etc.

Astfel, ne-a părut rău, într-un fel, că am fost nevoiți să alungăm un animal tânăr și nestâmpărat, un suflet în aparență nevinovat care oricum nu ar fi avut o viață normală, atâta timp cât locuim acolo doar în vacanțe sau weekenduri.

Dar a fost și o descătușare în urma unei „legări la cap fără să ne doară”.

Constantin Nicolae GAVRILESCU

LACUL

Dintr-o barcă, vezi cum cerul
se-oglindește lin prin trestii,
mândră-i Luna-n orizontul
ce se pierde printre aștri.

Noaptea și-a-ncheiat iar ciclul
cum de mii de ani se-ntâmplă,
zorii zilei dau semnalul
sub privirea-mi ce contemplă.

Nuferii-și deschid petale
albe,și imaculate,
pure ca niște vestale,
demne de-a fi admirate.

Berzele pe lac sunt treze,
hrană pescuiesc cu spor,
nu au timp ca să viseze
puii cresc, și cresc de zor.

Peștii ies dinluciu apei
pentru a se-nchina la soare,
ce trece prin nori crâmpoie,
raze fine, cu candoare.

Dar deodată o broscuță
un semnal a dat discret,
să-nceapă de dimineață
amplu, maiestos concert.

Vâsla se-adâncește-n apă
se rotește fin în furcă,
și-n adâncu-i se îngroapă
stârnind valuri ce-or să placă.

Lacul este-o oază sfântă
unde sufletul tresaltă,
din ceruri îngerii cântă,
într-o octavă înaltă.

Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI

Brățara

Se așază pe-un nor seara,
Priponind de cer căldura,
Și se-aude că brățara
Își alege-ncheietura.

Ieri, mai atârna de-o hârcă,
Ce-și stinge a ei menire;
Azi, se-ascunde pe o stâncă,
Printre scoici și suvenire.

Pare tristă și-nvechită,
Știe despre-a ei vestală;
Gata să fie găsită,
Se grăbește și se spală.

Primenită iar de valuri,
Strălucește printre raze
Și frunzișul de pe maluri
O-nvelește în topaze.

Vântul strigă pescărușii
Să se-avânte mai aproape,
Să trimită norocoșii
Pași ai fetei dintre ape.

Să o cheme, s-o silească
La un ceas de vis să vină,
Ca brățara să-i trezească
Inima uscată-n tină.

Vine însă chiar fecioara
Celui care printre ierburi
I s-a prins cândva mioara...
Și-i murise între volburi.

Oare, cui să i se lase
Pusă cu a ei strânsură?
Fetei triste ce pierduse...
Ori acelei ce îndură?!

Nicu DOFTOREANU

TANGOUL PASULUI URMĂTOR

Tot scotocind trecutul curioși,
Prin zona anilor misterioși,
Prea repede și prea stăruitor
Simțim adesea "**rău... de viitor**".
Așa că încercăm să-ncetinem,
Spre a ne trage sufletul puțin
Și a întârzia acel final
Cu semnul bătrâneții ca fundal.
Tot scotocind necontrolat... greșim
Deoarece uităm cât prețuim
Și ne lăsăm momiți d'alt... infinit
Gonind prin amintiri neconținut.
Nu ne oprim nici când descoperim
Că este imposibil să-ntâlnim
Iar fericirea... dacă o ciobim.
Tot scotocind... dorim să stabilim
Care-i momentul optim să iubim
În universul nostru interior,
Dar...

și când să facem pasul următor,
Ne pomenim într-un alt timp trecut
În care asta nu s-a petrecut
Chiar dacă uneori l-am străbătut.

Tot scotocind... acumulând cu spor
Brusc trecem la nivelul superior,
Unde sperăm să regăsim alt dor.
Acolo...

rupem timpul în fâșii,
Ca-n vremea când eram copii...
Și supărați plecam din joc pe loc
Când se-ntâmpla să pierdem din noroc!
Din ele facem ghem și în trecut
Îl aruncăm spre partea de-nceput,
În care totul pare diafan,
Iar bulgării de timp n-au nici un an.
Acel moment, complet aleator,
Ne va feri în liniște, ușor
De panta vieții plină de venin,
Expusă unor vaiete din plin,
Pe care...

dacă ne rostogolim,
O avalanșă zdravăna pornim
Făcând mult zgomot
chiar pentru nimic
Uitând că doar am vrut... am vrut...

să fim iubiți un pic!

Sperând că de vom reveni la vale
Vom transforma prezentu-n altă cale

Mihai Valentin GHEORGHIU

Când rozele băteau în geam

Când rozele băteau în geam,
La casa noastră părintească,
Speram să nu se ofilească
Și timpului vor fi balsam.

Dar nu a fost să fie cam
Precum speram să se ursească,
Pe când băteau rozele-n geam,
La casa noastră părintească.

Buchetul transformat în iască,
A coborât pe macadam,
Și-atât mai știu, că-l admiram
Și-n veci de veci n-o să renască...
Și n-or mai bate roze-n geam.

A fost odată un bunic

A fost odată un bunic,
Precum alți mulți, dintr-o poveste,
Ce pare că aceeași este
Și-n ea te regăsești... un pic.

Nici prea înalt, nici prea voinic,
Părând din zonele celeste,
A fost odată un bunic,
Precum alți mulți, dintr-o poveste.

Iar timpul poate să ateste,
Deși e însuși inamic:
Un tur de iarnă pe colnic
Și albul brumărit pe creste;
A fost odată un bunic!

* * *

Tatiana RĂDULESCU

EXERCIȚII DE INCANTAȚIE

Escaladează trepte măsuri și stăruie

Marele Greier. Diagramele notelor sale
Zvâcnesc aproape de mine și mă asimilează,
Devin una cu acest mesager
Ce îmi transpune din vară
Ecouri de furtuni, nori de incendiu, pusee de
ger...

Ar vrea să mă urmeze în somn –
în subconștient,
Unde visele pătrund încă treze
Direct în utopie, într-un continent
În care doar el să le conducă
Prin clipa de acum – cea nouă, a mea!...

Însuși greierul Alpha – iată,
El integrează lumilor sale o tălăzuire;
O nesperată fugă prin semne
Pe de-ntreagă - iubirea întru a- tot- iubire!

Mai trece o noapte
Semințele ei sunt de acum aromate,
păstoase, adie prin fân bătucit...
Scriitura pe firmament
A greierilor face să rezoneze atrele cu
stânca, iradiază
În albul orbitor, în metale,
decupează subtil straturi - straturi de
atmosfera
precum oțelul și argintul,
aliajul spadei cu emblema de Cordoba;
Iar sub această aliniere augustă care
Suportă, suportă obstinat progresia partituri
-

Se află parapetul din sticlă –parcă tot mai
străvezie și mai îngustă
nu în iluzie! – ci configurând nou început...
Între opacitate și zbor
Urcă brizele pe muzical desfășurător ...

Acum

Întocmai –
în ochiul ciclonului
tigrul se precipită – brun!
Cercuri de aur și păcură în învârtjirea peisajului
- buzele-i ondulează a zâmbet,
A rânjet!

Taie și frige privirea lui - cu pleoapele pe
jumătate –
blocul de gheață...prețuit în carate...

Lăuntric ochiul său precum al ciclonului – și inima
ce îi bate;

Ritmic, ritmic, repede
Încât descântecul arhaic prin înguste fante,
străvede,
tălmăcește-n cuvinte auguste -
Leacuri și înțelepciuni din primordial precipitând
Prin pupilele-n ziuă, devenite înguste...
Fragedă stea, altoiește-te îndată cu menirea mea!

Din ciclon și mai departe, prin învârtjirea norilor
pe drumul predestinat

Dansul felinei în stele și lingouri de aur s-a
configurat,
Încă și din blana ei cu încifrare de avertisment și
paradă,

Și în fiecare gheară, o spadă!
Au făcut să detune în îndepărtare

Cruzimea altoită cu gerul
Zvâcnit din măduvei de fiară
din ciclonul în eliberare!

Pare greu, în dans să răspici, în cuvinte
Soarele topit șiiroindu-i chinuitor pe tâmpile
și în cenușile de pe frunte !

Iată, cum i se preling ele, felinei,
în câteva segmente, fierbinte...

Între haosul alb - lăptos – și cer
Deșertul - își lățește obrazul aspru ca sticla!

Și cade, lent, apoi - vertiginos

*Capa în care a dansat fiara nopții,
Anume parcă pentru a ne deprinde pe toți
cu agonia, cu frica ... implacabilă – de
dinaintea morții!*

Corneliu CRISTESCU

QUO VADIS, LIMBA ROMÂNĂ?

Primele strofe,
Le-am scris dintr-un vis.
La masă am stat
Și iată ce-am scris:

***

Limba română
E-o limbă bătrână,
E-o limbă dreaptă,
Dar și înțeleaptă.
Limba română
Este o mamă bună;
Fiicele sale
Sunt: *aromână*,
Megleno-română
Și *istrororomână*.
E-o limbă frumoasă,
Dulce, sfioasă,
Dar și mândră!
E-o limbă curată
Și foarte bogată.
Pentru cuvântul *femeie*,
Așa cum se știe,
Mai spunem *muiere*,
Dar chiar și *soție*.
Frumoasă, senină,
E *feminină*;
Din latinitate,
Le are pe toate!
Limba română
A fost atacată,
Prin veacuri trecute,
Dar și de-astă dată!
Limba *slavonă*,
A fost primadonă;
S-a vrut românească,
A fost doar bisericească!
Și limba *grecească*
S-a vrut românească.
A fost doar comercială
Și ...politică!
Așa ea s-a vrut,
Dar a dispărut!
Limba *franceză*,
Ca limbă latină,
În saloane-n chermează,
A prins rădăcină!
Din secolul nouășpe,
Puțin după greci,
Dar a rămas și înspre
Secolul douăzeci.
Era *franceza* vorbită,

De doamne și domni,
Azi, nu e prea-ntâlnită;
Dar suntem ...*francofoni!*
Dar limba *germană*,
E mai dolofană,
Pentru noi, cam brutală;
A fost doar ...*industrială!*
Iar limba *rusă*,
Ne-a fost impusă;
Dar până la urmă,
A fost exclusă!
De-o vreme încoace,
Nu avem ce face,
Căci limba *engleză*,
Precum o coafeză,
Ne-o înfrumusețează
Și ne-o completează;
Dar cam ne pisează
Și ne torturează!
Limba engleză-i adusă
De-o sută de ani,
Nu atât de englezi,
Cât de ...*americani!*
Dar cum s-a întâmplat,
Că limba-asta pură,
Nu prin artă-a intrat,
Nici prin literatură!
Prin filme și muzici,
Ne-au impus-o de zor,
Și-au întins-o prin lume,
Acum, prin calculator!
Acuma, engleza ne prinde,
Spirite tinere-aprinde,
Pe toți, engleza-i cuprinde!
Peste limbile lumii,
Engleza se-ntinde!
Acesta e faptul real,
E vorba acuma,
La modul formal,
De-un *Imperiu Mondial!*
Nu este politic
Și nu este nici mistic;
E vorba acuma,
De-un *Imperiu Lingvistic!*
Engleza o-nvață copiii
De mici, din grădiniță,
Ne prinde toți fiii,
Ne amenință-n viță!
O-nvață toți tinerii,
Cu toții, la școală,
Se-ntinde engleza,
Precum o molimă-boală!
Se-amestecă-ntruna
Engleza cu româna;
Dar să luați aminte,
Că multe cuvinte,
Rămân toate-n limbă;
Iar limba română
O vezi cum se schimbă!
Ne-amenință-ntr-una,
De-un secol, e asaltată;
Fi-va cândva și româna
Pe de-a-ntregul schimbată?
E clar că româna
Se schimbă într-una.

Ea evoluează;
Engleza o mediatizează!
Sunt și alte amenințări,
Ce ne amenință limba.
Ele vin dinspre alte zări,
Acum și-n anii următori!
Acum, românii migrează
În alte țări, din afară,
Pleacă cu dor, dar visează
La *Limbă* și dorul de Țară!
Românul plecat
Încă dorește
Tot ce-a lăsat;
România iubește!
Copiii crescuți pe aici,
Știu puțin românește,
Ei vorbesc cu bunici,
Mai mult ...*englezește!*
Generația lor mai știe de ea,
Dar peste o alta, mă întreb, oare
Mai știu românii noștri ceva?
E-o generație migratoare!
Sperăm că limba-i aduce-napoi,
Românul încă o prețuiește,
Și-aduce cu el cuvintele noi;
Româna, prin ele, se îmbogățește!
Să fie româna
Limba de țară,
În pericol într-una
Ca să dispară?
Acuma, nația noastră,
Mulți din poporul român,
Pleacă în zarea albastră;
În țară, români mai rămân?
Vrea cineva să dispară,
De-aici, poporul român?
Să nu aibă o limbă?
Să nu fie acasă stăpân?
Pe-aici, mulți au trecut,
Multe neamuri barbare;
Și totuși nu au făcut
În limbă, o mare schimbare!
Se spune în cântec:
Românul nu piere,
Din propriu-descântec,
Își ia mângâiere.
Românul e tare,
Românul nu piere!
Românul pe unde-i,
Locul sfințește
Și limba de suflet,
O îmbogățește;
Românul cu suflet,
Limba-și iubește!
Românul e harnic,
Muncește și tace,
Românul se duce,
Românul se-ntoarce!
Pe român limba-l ține,
Nu pierim, ascultați!
De e rău sau de e bine,
Vom trăi în Carpați!

***

Aceasta a fost să rămână,
Ce-am aflat dintr-un vis;
Dar mă-ntreb: *Limba română*,
Încotro? **QUO VADIS?**

Iulian POPESCU

Potcovarul

(fragment din romanul "Colinde lângă tun...",
Editura SITECH Craiova, 2013)

Era **în anul 1958**, într-o uzină mare. Primăvara își arăta toată splendoarea printr-o vreme frumoasă și un imperiu al florilor. Uzina avea angajat și un inginer agronom care se îngrijea de spațiile verzi din curte. Peste tot era iarbă, gazon, iar rondurile cu flori rupeau uniformitatea ierbii, oferind privitorilor culorile curcubeului. Erau și arbori ornamentali, puși după anumite reguli, plini și ei de flori minunate.

La acea uzină, directorul general era un maistru, însă directorul tehnic era un conferențiar universitar de la o politehnică, detașat câțiva ani pentru a ridica nivelul științific al uzinei, adică, mai pe șleau, să se depășească nivelul maștrilor, care defineau tehnicitatea uzinei. Erau și ingineri pe acolo, pe la serviciile tehnice, unii mai buni, alții mai slabi, făcuți la seral, la fără frecvență sau cu... facultate muncitorească, adică... fără liceu.

Iată că, după un timp de la instalare, directorul tehnic a venit cu o idee: să organizeze în uzină un simpozion tehnic, cu tematică diversă, pentru a se încuraja proiectele valoroase și a se crea cât de cât o emulație științifică. Bună idee. Se dusese zvonul în uzină, ba se făcuseră și circulare cu detalii privind acest simpozion, astfel că în ziua planificată, inginerii de la laboratoare și de pe la serviciile de proiectare au venit în sala de ședințe, (cam mare pentru un simpozion), cu fel de fel de aparate: osciloscop, alte aparate de măsură și control, mă rog, ca să „ia ochii târgului”, de fapt, să arate ce făcuseră și ei, cu dotările existente. Cei de la serviciile de proiectări au adus planșe pe calc sau pe ozalid, iar unii din producție au adus dispozitive, scule și alte realizări. Realitatea era că în uzină totuși se făcea și muncă mai inginerească, nu numai „plan, producție marfă vândută și încasată” cum era lozinca la modă....

Și cum în oraș exista și un Institut Pedagogic de 3 ani, care pregătea profesori pentru școlile elementare, veniseră de acolo doi matematicieni, cadre didactice, invitați de directorul tehnic.

Simpozionul era planificat să țină o zi, adică... 8 ore, fără pauză, decât cea de la 11 la 11,20 după regulile uzinei.

Toate bune și frumoase, dar ce te faci că sala era mare, prin urmare trebuia umplută, altfel „nu dădea bine”, doar veneau și ceva autorități politice de la regiunea de partid! Și atunci au fost aduși *cu japca* toți cei aflați în acea clădire, adică inginerii, tehnicienii și desenatoarele de la serviciile tehnice. De această acțiune se ocupa chiar șeful cadrelor pe uzină, adică... persoană importantă. Așa că omul a intrat în fiecare birou și i-a adus pe toți în sală, „cu cățel, cu purcel”, adică cu caiet și creion, *ca să-și ia notițe, tovarăși!* Pe acel culoar erau și serviciile tehnologice, care aveau, în mod uzual, certuri cu cei din producție, cauzate de bani: ba normarea nu e bună, ba operația aceasta e necesară și nu e în tehnologie, deci trebuie plătită și d' alde astea. Din această cauză pe acel culoar era mereu lume ca... în Gara de Nord! Șeful cadrelor i-a luat pe toți, la grămadă și i-a dus în sală. *La simpozion, tovarăși, să vă ridicați nivelul tehnic!*

Printre cei aduși „cu potera” se afla și un zdrahon, înalt, solid, cu mușchii de la mâini ce-i umflau bluza salopetei. Era un tip cam brunet, venit de la Forjă, cu tehnologul de acolo, să se certe cu tehnologul de la Tehnic, bineînțeles pentru bani! Adică, omul zicea că lucrarea pe care o făcea acum la forjă, era complicată și trebuia normată mai bine, deci... cu timp mai mare, ceea ce însemna că trebuia plătită mai bine. Era el solid, cu mâinile cam murdare, doar se luptase deja cu o piesă mare pusă și forjată pe ciocanul pneumatic (nu picamer, ci o mașină solidă) care pocnea în dușmănie biata piesă roșie... de necez și de la cuptorul în care se încălzise. Salopeta era și ea... în ton: murdară și destul de jerpelită, așa că șeful cadrelor îl ascunsese într-un colț, sus de tot, „la cucurigu”, sala fiind înclinată, având trepte. I se dăduse un taburet, ca să nu murdărească băncile din sală, unde stăteau niște desenatoare... tot una și una!

... Și a început simpozionul! Discursuri ale oficialităților, felicitări de la cei de la Partid, ce mai, toate cele uzuale, ca la ședințele normale din această sală. Doar pereții sălii erau *obișnuiți* cu toate acestea. Ehe, câte auziseră ei... Apoi s-a trecut la susținerea lucrărilor. A început unul de la un laborator, care a arătat cum vede el pe osciloscop nu știu ce, apoi un proiectant și-a înșirat pe tabla luată de la Grupul Școlar niște planșe și a expus proiectul la care lucra. Și tot așa. Asistența a fost curioasă la început, apoi deja începuse să se plictisească, așa că desenatoarele au pornit la a-și lua notițe! Aș! Desenau fel de fel de rochii, bluze, cofuri și făceau schimburi între ele cu „operele lor”.

Și iată că-i vine rândul unuia de la facultate, un asistent, care, nici una, nici două, a luat creta și a început să sporovăiască, scriind mereu pe tablă la formule. Nu-l înțelegea nimeni, decât celălalt dascăl, un lector tot de la Matematică. Câțiva ingineri au încercat să priceapă ceva, dar, ehe, taică, matematica de-o făcuseră ei în studenție o cam uitaseră, iar acum omul acesta prezenta niște idei cât de cât noi în matematică. Bineînțeles că, *așa cum era normal*, ce prezenta omul nu avea nici în clin nici în mănecă cu problemele uzinei...

Directorul tehnic, dascăl de meserie, știa cum se procedează la simpozioane, așa că întreba dacă are cineva de făcut comentarii sau de pus întrebări. Așa a făcut și cu această lucrare de matematică. Dar cine să întrebe ceva? Păi ca să întrebi trebuie să pricepi cât de cât despre ce a vorbit omul. La celelalte lucrări mai interveniseră niște ingineri, dar aici, la atâta matematică, nimeni nu avea nimic de spus. Bine, bine, dar, de, se făcuse deja obiceiul să fie măcar câte o întrebare la fiecare lucrare, altfel autorul se simțea inutil, ca și când ar fi vorbit în fața unei săli goale... Insista directorul tehnic, dar nimeni nu întreba nimic. Ar fi întrebat el ceva, mă rog, om mai experimentat cu așa-ceva, dar în timpul expunerii se cam ciorovăise cu secretarul de partid, care stătea lângă el în prezidiu și-l luase la zor că de ce n-a început simpozionul cu Informarea politică! Prin urmare nu urmărise expunerea de matematică, așa că acum nu știa ce să zică. Momentul era cam penibil: asistentul își dădea seama că sporovăise în van, inginerii se simțeau umiliți că nu pricepuseră nimic, iar desenatoarele... își continuau desenele artistice. Iată însă că în această liniște, cam penibilă, ridică mâna un muncitor, cu un șubler în mână, unul dintre cei ce fuseseră aduși cu japca.

Directorul tehnic, surprins, nu putea să creadă așa ceva, adică un muncitor pricepuse matematica aia, se gândea cum să mai aplaneze situația, ca nu cumva muncitorul s-o ia razna. Dar i-o ia înainte secretarul de partid:

- Bravo, tovarășe! Tot clasa muncitoare... Să auzim!

- Tovarăși, eu aș vrea să întreb: **când o să ne aducă sindicatul cartofii promiși?** Că vine iarna și nu mai găsim nici la piață!

Sala a reacționat imediat: râsete, la început timide, apoi puternice.

- Tovarășe, intervine directorul tehnic, era vorba de întrebări la lucrarea de matematică.

- Da, tovarășe, așa e, sare secretarul de partid. Acum vorbim de știință.

- Și cu cartofii cum rămâne?

- Bine, o să discut cu cei de la sindicat.

Iar se face liniște. La insistențele secretarului de partid, alt muncitor se ridică și întreabă:

- Am și eu o întrebare: **de ce ne cheamă să facem cor al uzinei, când noi nu știm să cântăm?**

- Stai jos, tovarășe! Era vorba de întrebări de matematică.

- Și cu corul cum facem? Că eu, după opt ore de muncă nu am chef de cântat...

- Bine, îmi notez și o să discut cu cei de la sindicat.

Deodată ridică mâna omul nostru de la forjă, din colțul lui, de sus de tot.

Secretarul de partid, așteptându-se la o altă întrebare nelegată de simpozion, îi dă cuvântul:

- Da, tovarășul! Te ascultăm.

- *Eu aș vrea să arăt o altă metodă de a face copii!*

- **O altă metodă de a face copii?! Și vrei să ne arăți aici, acum?**

De data aceasta sala a explodat! Se râdea în hohote. Toți își dădeau coate, desenatoarele și-au întrerupt desenele și erau tare curioase... Mai știi? Poate află ceva nou, util! Nu știi de unde sare iepurele.

Secretarul s-a roșit, mai să-i plesnească inima. La asta chiar că nu se aștepta!

Forjorul a mai zis ceva, dar nu se auzea din cauza râsetelor din sală.

- Vino mai aproape, to'arășu', că nu se aude nimic.

De fapt, secretarul fusese sudor la Construcții metalice, acolo unde e un zgomot infernal, așa că-l cam lăsaseră urechile...

- la să te auzim, to'arășu', cum e afacerea cu copiii?

Sala făcuse o liniște tare suspectă. Se pregătea de noi valuri de răs... Forjorul și-a făcut loc și a ajuns la tablă, lângă asistentul cu lucrarea.

- Tovarășe secretar, eu am zis așa: vreau să spun despre **o altă metodă, a lui Coși**, referitor la lucrarea de analiză matematică. Dumneavoastră ați înțeles altceva.

- Cine e acest Coși? *La ce atelier lucrează?*

- E un matematician francez din secolul al XIX-lea, care a contribuit la dezvoltarea analizei matematice, explică lectorul de la Matematică. Se scrie Cauchy.

Acum începe forjorul, adresându-se asistentului de la Matematică:

- Ce ați prezentat dumneavoastră se poate face și prin ecuațiile Cauchy-Riemann. Iată cum! Omul scoate din buzunarul salopetei o lavetă, șterge tabla în zona de sus, unde-i venea mai la îndemână, fiind înalt, ia creta și începe să scrie și să vorbească:

- Se poate ajunge la ecuațiile diferențiale Cauchy-Riemann:

$$\frac{\partial u}{\partial x} = \frac{\partial v}{\partial y} \quad \text{și} \quad -\frac{\partial v}{\partial x} = \frac{\partial u}{\partial y}$$

plecând de la funcția olomorvă $f = u + iv$ pentru care:

$$\frac{\partial f(z)}{\partial z} = 0,5 \left[\frac{\partial f(z)}{\partial x} + i \frac{\partial f(z)}{\partial y} \right] = 0$$

adică

$$\frac{\partial f(z)}{\partial x} = -i \frac{\partial f(z)}{\partial y}$$

Și dă-i, și zi-i!...

Asistentul se cam bâlbâie, dar sare lectorul care-i dă dreptate forjorului și accentuează că ideea e bună. Și tot așa.

Lumea înlemnise! De unde până unde? **Un amărât de forjor să știe matematici superioare!** Și ce nivel înalt! Nu, așa ceva nu era posibil! E o mistificare. Directorul tehnic încearcă să destindă atmosfera:

– Vedeți, tovarăși, nivelul muncitorilor noștri? Iată cum se lucrează în producție! Cu matematică de nivel înalt!

Apoi a sunat sirena și s-a luat pauză. După pauză, sala se înjumătățise. Dispăruseră mulți, inclusiv forjorul.

S-a aflat vestea în uzină și lumea a început să discute fel și fel de variante de explicații. Norocul forjorului a fost că nimeni din sala plină nu-l cunoștea, deoarece tehnologul de la forjă cu care fusese pe hol se strecurase și nu intrase în sală.

A avut uzina ce comenta! Și lucrurile nu s-ar fi oprit aici dacă între timp echipa de fotbal a orașului n-ar fi luat o bătaie zdravănă. Așa că matematica a trecut pe planul doi, locul întâi revenind, *cum e și normal...*, fotbalului!

Da, dar directorul tehnic nu s-a lăsat. A pus pe șeful cadrelor să i-l aducă pe muncitor în cabinetul lui. Și i l-a adus. A rugat secretara să nu-l deranjeze nimeni și să spună celor ce-l vor căuta la telefon că e în producție. L-a tratat pe muncitor cu un pahar de coniac, apoi s-au întins la taclale.

- Cine ești dumneata, domnule?

- Un forjor de la atelierul de Forjă.

- Bine, bine, dar ce studii ai?

- Să spun drept, sau oficial?

- Drept.

- Păi am... *două clase primare!*

- Imposibil!

- Ba da. Mă rog, în acte am patru clase, dar eu de fapt n-am stat la școală decât două. Am învățat să scriu și să socotesc. Cam atât. Apoi m-au trecut din clasă în clasă fără ca eu să mai dau pe acolo.

- Bine, bine, dar ce meserie ai? Doar nu puteai ajunge forjor fără școală.

- Am ajuns pe bază de... experiență.

- Adică aveai acasă un atelier de forjă?

- Da. Sunt *potcovar* de meserie. Am făcut și războiul, m-am calificat și ca sondor, iar acum sunt forjor.

- Dar multe calificări ai.

- Am eu destule, dar... Domnule director, ca să v-o spun p-a dreaptă, eu de meserie sunt... *hoț de cai!*

- Asta-i bună! Mă rog, ai făcut vreo școală profesională pentru această... *calificare?*

- Nu din școală am învățat, ci... din practică. Am învățat de la cei mai mari ca mine și am ajuns mare specialist. Știți cântecul?:

„Foaie verde foi de prun
Spune, spune, moș bătrân
Spune cailor când se fură?
- Noaptea pe fulgerătură
Atuncea cailor se fură.”

Cam asta mi-a fost educația. De fapt, eu, pe la 17 ani, eram fierar, mai bine zis potcovar. Aveam o coșmelie unde foloseam un cuptoraș, niște foale, o nicovală, baroase și alte unelte. Făceam potcoave de toate felurile și potcoveam boii, vacile și cailor oamenilor. Totul mergea destul de bine, până m-a pus dracul de am ascultat de un cunoscut care mi-a deschis ochii. M-a luat amicul acesta al meu cu el într-o noapte, m-a învățat câte ceva din meșteșug, și ne-am ales cu doi cai, pe care ne-am suit și am pornit în goană la un târg mai departe, unde a doua zi i-am și vândut. Și uite așa, m-am ales într-o singură noapte cu câștigul meu de pe câteva luni din potcovărie. Și tot așa. Am mers în paralel pe două... meserii. Și mi-a mers tare bine! Bani în beam și-i dădeam la femei! Viață, domnule director!

Necazul a fost că m-au luat la armată, apoi la război. Mă rog, nu de la început, ci prin 1943, când rușii începuseră să-i împingă pe nemți și pe ai noștri spre vest. Am făcut ceva pregătire undeva în Moldova, pe malul Trotușului, pe lângă Bacău, unitatea noastră fiind lângă o unitate a nemților. Mă rugasem de șefi și ajunseseam la cavalerie, adică în domeniul meu. Într-o zi, ochiul meu format a văzut niște cai la Trotuș, la spălat. Erau cai ai nemților, însă îi spălau... ruși! Cum vine asta? Doar nemții erau în război cu rușii! De pace nu se auzise. Apoi am aflat eu că acei ruși erau prizonieri la nemți. Iar nemții îi foloseau ca servitori ai lor. Erau absolut liberi: fără cătușe sau santinele. Mă rog, nu aveau unde fugi, doar nemții erau peste tot.

M-am minunat eu și am fixat cu ochii un cal superb. Era clar, calul comandantului neamț de acolo. L-am pus gând rău acelui cal...

Așa că, noaptea, m-am strecurat din zona noastră, am ajuns unde erau cailor nemților, l-am ademenit pe acel cal spre locul unde eram eu ascuns, am furat o pătură și un frâu de pe gard, am deschis poarta curții unde erau cailor, am gonit câțiva cai, s-a creat o hărmălaie, nemții au început să strige și să alerge prin curte, iar eu eram deja departe pe calul *meu!* Nemții și-au explicat că s-a produs o încăierare a cailor

care au forțat poarta, așa că au liniștit lucrurile și de-abia a doua zi și-au dat seama că dispăruse calul cel mai valoros. Mă rog, treaba lor. Eu am ajuns undeva la mare distanță, la o altă unitate a nemților. Acolo am făcut eu ce am făcut și am negociat cu un plutonier neamț căruia i-am vândut calul. Am luat bani buni și m-am întors la unitate, unde am fost pedepsit că fugisem noaptea.

- Iau eu pedeapsa, dom`locotenent, dar să știți că a meritat! Ehe, ce mai femeie...

Și tot așa am făcut tot frontul. Am furat cai de la nemți și i-am vândut rușilor, de la ruși pentru nemți, și de la nemți tot pentru nemți. Iar banii de-i făceam îi trimiteam la ai mei, bătrâni, care nu prea aveau cu ce să trăiască. Am totuși și suflet bun...

(continuare în numărul următor)

Cornelia Violeta POPESCU

Crăciun trecut

Din nou s-apropie Crăciunul
Și vechile-amintiri învie,
Iar el, mereu pribeag, străbunul
M-așteaptă ca-n copilărie.

De-acolo îmi zâmbesc părinții,
În casa plină de iubire,
Dintre icoanele cu sfinții
Mă mângâie a lor privire.

Se scaldă bradul în lumină,
Iar clopoțelii, în colinde.
În suflet, bucurii s-anină
La masa plină de merinde.

Și tot creștinul e de-o seamă:
În șoaptă, Dalbe flori îngână,
Colinda din străbuni, cu teamă,
Să n-o strivească stea păgână.

La radio, vocea regească
Din zări bruiate iar răsună,
Pe toți românii să-i trezească,
În veci, Crăciunul să n-apună.

Maria STURDZA CLOPOTARU

MUZELE LUI APOLLO

când muzele lui Apollo te cheamă
și geme Parnasul de cântecu' lor
capcanele Herei să nu te-nspăimânte
sunt dese perfide și dor
în apa Castaliei de vor să te-arunce
Moirele reci cu plete cărunte
din scaldătoarea vrăjită nu ieși
decât cu laurii Daphnei pe frunte
nu poți să te-appropii de Templu impur
Oracolul să-l consulți la-ntâmplare
din lumea lui Hades pithonul răpus
e umbra din tine ce-ți vine-n răspuns
în Delphi ies aburi ce parcă-nfioară
și cad preotese tăcute-n extaz
prin gura Pythiei profeția coboară
și teama de Zeu te-apasă-n grumaz

de n-ai păzit a Legii cumpătare
ș-ai tănuit Lumina prin unghere
vei fi atins de propriul bumerang
iar dacă-ai adâncit cunoașterea de sine
în mrejele sclaviei n-o să luneci
întemnițat în trup din nepăsare
când alții vor voi să dăltuiască-n tine
să nu-ți cedezi divina ta putere
cu ea poți stăpâni chiar Zeii din Olimp
în ritm și vers întregul Univers

când Muzele lui Apollo te cheamă
pe firmamentul infinitelor splendori
să îți urmezi destinul țesut de Moire
din Lyra Sacră în note și culori
să-ți cânti divinitatea să se știe
că lumea mai pulsează este vie
nu-i un ecou de rece hologramă

Viorel MARTIN

Supermarket 2011

Ce legume colorate! Ce fructe lucioase și aromate! Parcă am fi în țara poveștilor, tată! Uite ce pepene mare și cu frunze a luat nenea.

- Nu este pepene. Este ananas. E o fructă dulce din Africa, din care se face un compot bun.

Dar este foarte scump. Noi mergem să luăm pâine. Este mai în spatele magazinului, pe dreapta.

- Ce cărucioare pline, tată! Cum or putea să mănânce atât?

- Nu e nicio bucurie, băiatule! Vezi pe domnul acela gras, de la coada pentru mezeluri, care tocmai primește marfa? Este patronul de la Amanet. Cred că are o sută cincizeci de kile în viu. Uite ce bucată de mușchi a luat, de două kilograme. Și șuncă de Praga și salamuri. Are coșu' plin. Cu carne și prăjituri. Nu e sănătos. Precis că are diabet. Și uite câte sticle de whisky și alte băuturi colorate. Precis că are ficatul făcut praf. Uită-te în coșul lui! Nu are o sticlă cu lapte! Nu are un măr, un pătrunjel.

- Mi-e foame, tată!

- Lasă că ajungem acuma și cumpărăm și noi.

- De unde or fi având oamenii ăștia atâția bani, să iasă cu coșurile pline? Lor nu li s-a închis fabrica? Ei au de lucru? Ei or fi având și casă...

- Or fi având...

La raionul de panificație, zeci de sortimente de pâine aurie, lunguiață, ovală, rotundă, unele cât scrumiera, altele cât un pepene mare, cu mac, cu susan, cu stafide, cu măslina, cu șuncă, cu ceapă... cu fel de fel. O fată cu halat roșu, cu niște mănuși de plastic, frumoasă ca o zână, aranja pâinea.

- Puteți să îmi dați și mie niște pâine?

- Sigur, poftiți și serviți. De care?

- Păi... din cea mai ieftină. Dați-mi și mie o jumătate.

- Nu vă supărați, dar nu vindem pâine la jumătate.

Luați niște chifle de acolo din stânga. Două chifle costă cât o pâine. Puteți să luați numai una. Tata întinse mâna și îi luă o chiflă galbenă și frumoasă, pufoasă și rotufeie, de o mânăci din ochi.

- Luați și punga!

Pe drumul spre casa de marcat, cărucioare pline cu de toate se plimbau pe lângă noi. Unii copii mai mici stăteau sus pe cărucioare și râdeau cu mamele lor... Aveau mame!

În parcare, cărucioarele se revărsau în portbagajele lacome.

- Rupe din chifla asta! Este foarte bună.

Chifla era bună ca mierea. Mai bună ca o prăjitură, mai bună ca un cozonac. Și am mâncat-o încet, ca să îi simt gustul. Îl trag pe tata de mână spre stația de tramvai.

- Azi nu luăm tramvaiul, tată. Nu avem bani de bilete. Mergem pe jos. Ce contează câteva stații? E și mai sănătos.

- Da. Și nici nu plouă.

Soarele se juca cu mine printre frunzele galben-ruginii ale arșarilor de pe trotuar. Apărea și dispărea.

- Doamne, dacă frunzele astea s-ar mânca, ce bine ar fi! Sau, dacă acum ar fi bani, aș putea cumpăra cu ele câte chifle vreau, în fiecare zi. Și de-aș avea și eu o mamă, ca toți copiii...

- Lasă, tată, că mâine mi-a promis domnul Georgescu să mă ia la el la vilă, să îi sap trandafirii și poate îmi mai dă și mie douăzeci de lei, ca data trecută. Mâine luăm o pâine întregă. Luăm și o sticlă cu lapte și îți iau și o ciocolată de doi lei, numai pentru tine. Îți iau și un caiet de opt foi, de matematică. Vreau să mai repeți la fracții și la teorema lui Pytagora. Să-ți dau niște exerciții. Trebuie să înveți, tată, trebuie să înveți!

- Tată, nu e așa că, dacă învăț bine, o să fac facultatea ca tine? O să fiu om mare. O să am și serviciu. Atunci o să mănânc o pâine în fiecare zi. Dar eu nu o s-o mănânc singur. O să dau și la alți copii câte un colț.

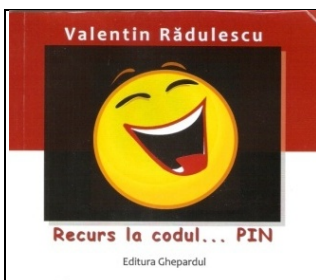
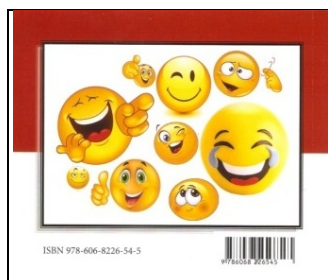
- Dar, uite biserica, tată! Să ne închinăm!

- Da, băiatule. Să ne rugăm la Dumnezeu. Să ne rugăm!

Apariții recente ale membrilor cercului:

Ion STANCIU

Valentin RĂDULESCU

Recurs la ... codul PIN

Editura Ghepardul

CATRENUL mai iute CA TRENUL

Editura Detectiv literar

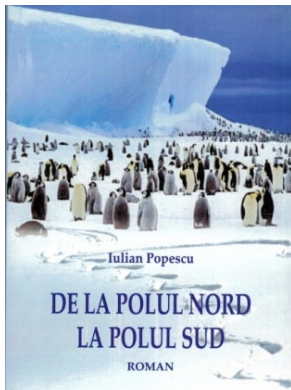
Salvare

Când îți intră muza-n criză
N-ai săgeată și nici spin...
Ori bați telefonu-n priză,
Ori recurgi la codul ... PIN!

Cititorilor mei

Un zâmbet de v-am stârnit
Eu sunt foarte bucuros;
Înseamnă că m-ați citit
Și vă mulțumesc frumos!

Iulian POPESCU

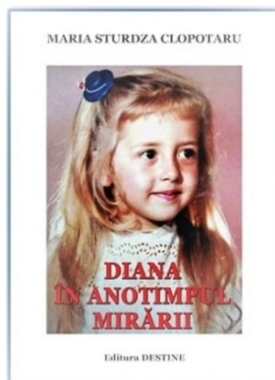
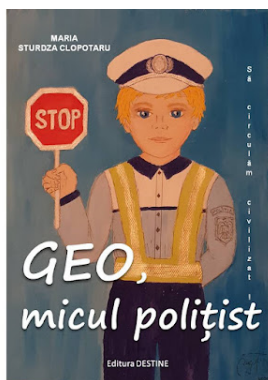
DE LA POLUL NORD LA POLUL SUD

Editura SITECH

DULCE BUCOVINĂ

Editura SITECH

Maria STURDZA CLOPOTARU

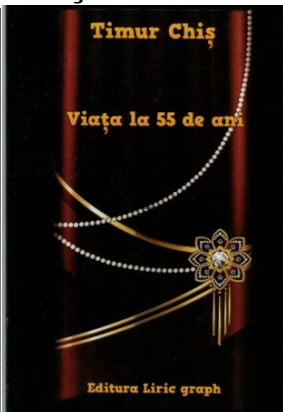

GEO, micul polițist
Editura DESTINE

DIANA ÎN ANOTIMPUL MIRĂRII

Editura DESTINE

Timur CHIȘ

**Pe muzica de Strauss valsăm,
Și caldarărilor străzilor pavate cu dragoste,
Pașii iubirii noastre o primește,
Căii târzii ai Vienei imperiale,
Lângă sufletele noastre dansează,
De atâtă amor nu se mai pot odihni,
De dragoste cai albi născuți sunt.**

Viața la 55 de ani

Editura Liric graf

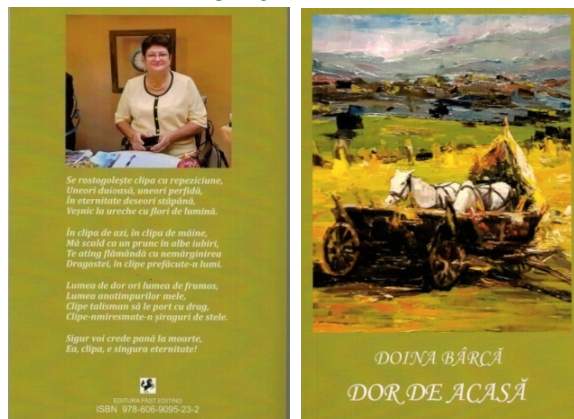
Carmen Lidia GORUNESCU

EFEMERIDE

Editura SemnE

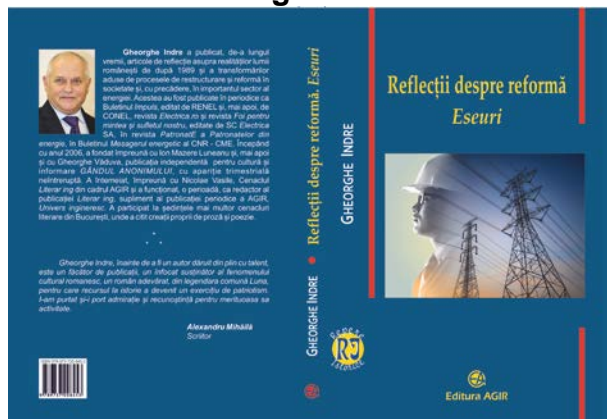
Doina BÂRCĂ

DOR DE ACASĂ

Editura FAST EDITING

Gheorghe INDRE

Reflecții despre reformă

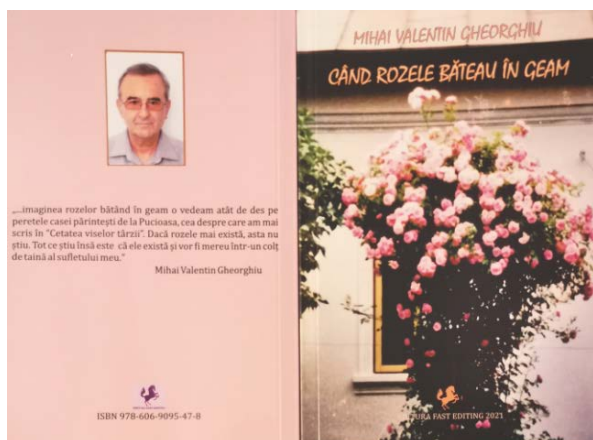
Editura AGIR

BOGDANIA

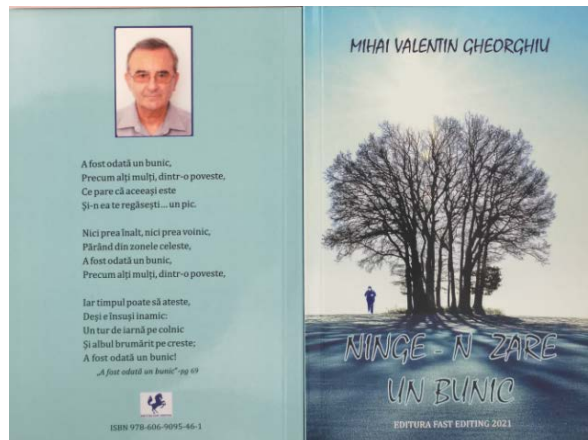
Revistă de creație și cultură
Nr. 87-88 / septembrie-octombrie 2021

Mihai Valentin GHEORGHII

CÂND ROZELE BĂTEAU ÎN GEAM

Editura Fast Editing

NINGE-N ZARE UN BUNIC

Editura Fast Editing

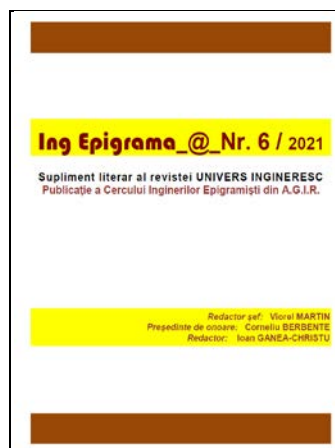

LUMEA EPIGRAMEI

Nr. 25/nov. 2021

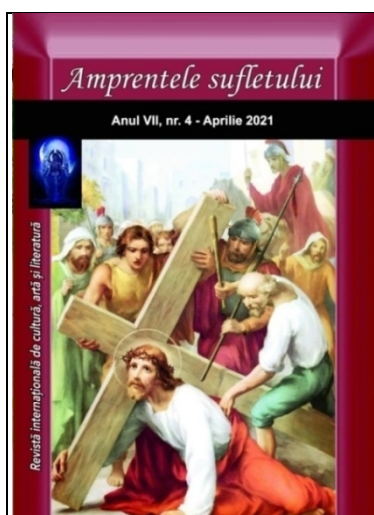
Revistă independentă a epigramei românești de pretendenți

Ing Epigrama

Nr. 6 / 2021

Supliment literar al revistei UNIVERS INGINERESC
Publicație a Cercului Inginerilor Epigramiști din A.G.I.R.

Amprentele sufletului

Revistă internațională de cultură, artă și literatură

Nr. 4 – aprilie 2021

Nr. 5-6 mai-iunie 2021

Cronica timpului

Nr. 80

Publicație de cultură, atitudine și performanță

Eduard Dorin ENE

S-a născut în data de 03.08.1955 în municipiul Iași. A studiat la *Liceul Teoretic Mihail Sadoveanu* Iași, actualul *Colegiul Național Mihail Sadoveanu*; Școala Militară de Ofițeri Activi de tancuri și Auto *Mihai Viteazul*, Pitești, arma auto; Universitatea *Politehnica* București, Facultatea de Inginerie Mecanică, specializarea Mașini și Echipamente Tehnice; Curs Postuniversitar de Management Logistic; Curs Postuniversitar Unic de Conducere pentru Ofițeri Ingineri, Academia Tehnică Militară; Universitatea *Spiru Haret*, Facultatea de Drept; doctor în Științe Inginerești, domeniul electronică și telecomunicații, specializarea Mecatronică cu teza: *Contribuții la modelarea asistată pe calculator a sistemului de răcire la motoarele termice*.

Membru al *Asociației Generale a Inginerilor din România*; Membru al *Societății Scriitorilor Români*; Membru al *Societății Culturale Apollon*; Membru în *Liga Scriitorilor din România*.

Publicații

Cărți: *Îngerul a strigat–In memoriam Veron*, epigrame, catrene, poezii, Editura *Arvin Press*, București, 2007; *Mică ești eternitate–In memoriam Veron*, epigrame, poezii, Editura *Inspirescu – Satu Mare*, 2019; *Pădurea se-nchină–poezii*, Editura *Inspirescu*, București, 2019; *Totul curge*, poezii, Editura *Inspirescu*, București, 2019; *Simptom de sentiment*, poezii, Editura *Betta*, București, 2020; *Vid fără număr*, poezii, Ed. *Betta*, București, 2020.

Antologii: a fost publicat în antologiile *Lecția de poezie 2019*, *Lacrimi pentru nemurire*, *Toamna la Apollon*, *Vis cu Nichita*, *Societatea Culturală Apollon*, *Anotimpuri*, Editura *Betta*, 2020; *Antologie de pandemie* sub egida revistei *Convorbiri literar artistice*.

Reviste: a publicat în revistele literare: *Arena literară*; *Nord-Est Cultural (LSR)*; *Independența Română–Independența prin cultură*; *Revista Română de versuri și proză*(periodic al Societății Scriitorilor Români); *Bogdania*; *Convorbiri literar-artistice* etc.

Cercul

Din cercul meu fără de păcat
Prin care se-adunau poeme,
Plecat-au spre înaltul Avocat
Doar gânduri pline de dileme.

De ce să fiu un nor pribeag
Sau versul unei poezii acide,
Când pot să flutur ca un steag,
Pe buzele fecioarelor candid.

Să mă înconjur de păcat real
În mreaja unei june înfocate
Privind splendorile ivite-n deal
Sub clar de lună plină, etalate.

Să sparg un geam de stele vii
Când te-am zărit atât de pură.
Nu m-așteptam ca să provii
Din lumea viselor, cea dură.

M-am transformat în voiajor
Ca să petrec circumferința,
Să fiu prezent, ca simplu dirijor
La festivalul ce-mi urma dorința.

Te-am revăzut într-un budoar,
Splendoarea nopții ascunzând
Erai o divă-n dans pe patinoar
Ce-aluneca, iubire așteptând.

Eduard Dorin ENE s-a ridicat la ceruri pe 21 octombrie 2021
Dumnezeu să îl ierte și să îl odihnească în pace!

Doru Dinu GLĂVAN

Bucuria finalizării proiectului editorial și jurnalistic “*Enciclopedia SCRITORII din GENERAȚIA 2000*” nu mai poate fi deplină din moment ce are loc la scurt timp după dispariția dintre noi a inițiatorului acestuia, **Doru Dinu GLĂVAN**, coordonatorul Editurii UZP și președintele Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România (UZPR), sub auspiciile căreia s-a derulat.

Gândirea marelui nostru coleg dispărut, discutată îndelung, era și mai amplă, acest proiect pe care l-am coordonat și cel privind promovarea pictorilor români susținut de Vergil COJOCARU-COVER, de la Uniunea Artiștilor Plastici, prin Revista Cronica Timpului, reprezentând doar începutul.

Este vorba de rolul UZPR, nou venită printre celelalte uniuni de creație de utilitate publică, de a veni în sprijinul acestora prin activitățile sale statutare, reunite sub noțiunea de *creație jurnalistică*. Aceasta ar însemna promovarea creatorilor din alte domenii prin publicațiile afiliate și zecile de filiale active în țară și străinătate.

În universul presei române, unde cea de actualități, mai ales partea ei de scandal, ocupă de regulă primul planul interesului, Doru Dinu GLĂVAN a reușit să scoată în față, atunci când colaboratori de excepție i-au oferit sprijinul, realizări remarcabile ale presei de creație, de promovare a performanței din orice domeniu.

Pentru atingerea acestei ținte, a inițiat noi structuri precum *Serata Eminescu Jurnalistul*, *Revista Cronica Timpului*, *Teatrul Nostrum* etc. menite să implementeze această idee de coagulare a diverselor forme de creație.

Sperăm ca aceia care au crezut în ideile lui Doru Dinu GLĂVAN vor continua aplicarea acestora spre binele celor pentru care creația reprezintă singura rațiune de a fi.

A fost omul potrivit pentru aniversarea primei sute de ani din istoria UZPR!

Dumnezeu să-l odihnească!

Nicolae VASILE

Vintilă ANASTASESCU

S-a născut pe 30 octombrie 1931 în satul Isoarele din județul Giurgiu și a decedat pe 13 noiembrie 2021, la București. A absolvit liceul „Gh. Șincai” și Institutul de Mine din București, promoția 1954.

Activitate literară: începând din 1994, a participat activ la viața culturală, la diverse cenacluri din București: *Amurg Sentimental*, *Perpessicius*, *Ion Minulescu*, *Literar ing* etc. și a început să publice poezii, eseuri, recenzii la diverse reviste de cultură precum: *Independența Română*, *Bogdania*, *Cronos*, *Literar ing*, *Amprentele Sufletului* etc.

De asemenea, a publicat în mai multe antologii colective.

A debut editorial în anul 2003.

Volume de poezii publicate: *Imn pentru părinții mei* (2003); *Veșnica lumină, omul* (2003); *Tragedia umană – trilogie* (2008); *Iubirea dă rod în vers* (2009); *Poema versului trist* (2009).

Romane publicate: *Destine ignorate, interzise, distruse* (2006); *Străina iubire* (2009); *Ultima iluzie* (2009); *Ultima șansă* (2011); *Viața în crângul cu tei* (2012); *Procese... procese* (2014); *Pe-a vieții cărare strâmbă*.

A participat activ la întâlnirile Cenaclului *Literar ing*, încă de la înființare, prezentând și publicând o serie de recenzii la unele dintre volumele lansate în cadrul acestuia. Recenziile lui Vintilă ANASTASESCU, precum toate publicațiile sale, sunt adevărate incursiuni filozofice în domeniul tratat, ceea ce denotă importanța dată lucrării și conectarea unui om trecut profund prin viață la universul virtual deschis de fiecare lucrare nou apărută.

Biografia sa face parte din volumul *Ingineri Scriitori și Publiciști*, Editura AGIR.

Dumnezeu să-l odihnească!

Nicolae VASILE

Enciclopedia SCRIITORI din GENERAȚIA 2000 - Volumul II -

- **ANALIZA SISTEMICĂ A LITERATURII DIN GENERAȚIA 2000** (*Nicolae VASILE*)
- **DE CE O NOUĂ EVALUARE A LITERATURII ROMÂNE CONTEMPORANE?** (*GeorgeToma VESELIU*)
- **DESPRE GRUPĂRI LITERARE**

Gruparea literară „CATACOMBA” (*Antoneta RĂDOI*)
Cenaclul literar „Octavian GOGA” (*Geo CĂLUGĂRU*)
Fundația literar-istorică „Stoika” (*Geo CĂLUGĂRU*)
Gruparea literară „Amprentele sufletului” (*Eugenia ENESCU-GAVRILESCU*)
Gruparea literar-artistică „Cronica timpului” (*Nicolae VASILE*)
Cenaclul literar „AntiM” (*Camelia OBREJA*)
Din culisele epigramei (*Viorel MARTIN*)
Gruparea „Detectiv literar” (*Nicolae VASILE*)

- **DESPRE AUTORI**

Angela BURTEA (*Gheorghe A. STROIA*)
Alexandru CAZACU (*Nicolae VASILE*)
Elena CĂPĂȚÎNĂ (*Gheorghe A. STROIA*)
Ecaterina CHIFU (*Gheorghe A. STROIA*)
Virgil CIUCĂ (*Ionel MARIN*)
Issabela COTELIN (*Antoneta RĂDOI*)
Pompiliu CREȚU (*Ionel MARIN*)
Horia CRIOS (*Nicolae VASILE*)
Corneliu CRISTESCU (*Nicolae VASILE*)
Ion CUZUIOC (*Antoneta RĂDOI*)
Nelu DANJI (*Nicolae VASILE*)
Ligy DIACONESCU (*Gheorghe A. STROIA*)
Ștefan DOROFTEI (*Nicolae VASILE*)
Eduard Dorin ENE (*Antoneta RĂDOI*)
Constantin ENESCU (*Antoneta RĂDOI*)
Mihai EPURE (*Geo CĂLUGĂRU*)
Mihaela GAVRILUȚĂ-HUȚANU (*Nicolae TOMA*)
Dumitru GĂLEȘANU (*Gheorghe A. STROIA*)
Mihai Valentin GHEORGHIU (*Antoneta RĂDOI*)
Ion HAINEȘ (*Antoneta RĂDOI*)
Mircea IVĂNESCU (*Milen BADRALEXI*)
Cleopatra LUCA (*Geo CĂLUGĂRU*)
Elena MITRU (*Antoneta RĂDOI*)
Titina NICA ȚENE (*Nicolae VASILE*)
Victor PENCU (*Antoneta RĂDOI*)

Andrei Mihai POGANY (*Nicolae VASILE*)
Mariana POPA (*Nicolae VASILE*)
Coca POPESCU (*Antoneta RĂDOI*)
Hristache POPESCU (*Gheorghe ȚICLETE*)
Iulian POPESCU (*Nicolae VASILE*)
Ioan RAȚIU (*Eugenia DUȚĂ*)
Tatiana RĂDULESCU (*Nicolae VASILE*)
Aurelia RÎNJEJA (*Antoneta RĂDOI*)
Nicolae ROTARU (*Antoneta RĂDOI*)
Costel STANCU (*Nicolae TOMA*)
Elena Cristina ȘTEFAN (*Antoneta RĂDOI*)
Dan TIPURIȚĂ (*Antoneta RĂDOI*)
Ionuț ȚENE (*Nicolae VASILE*)
Elena VIZIR (*Ion CIOCANU*)
Leonard I. VOICU (*Antoneta RĂDOI*)
Gina ZAHARIA (*Antoneta RĂDOI*)
Ion CUZUIOC (*Antoneta RĂDOI*)
Daniela Olguța IORDACHE (*Mihai STAN*)
Issabela COTELIN (*Antoneta RĂDOI*)
Bianca TIMȘA STOICESCU (*Antoneta RĂDOI*)
Octav Cornel LICA (*Antoneta RĂDOI*)
Corneliu BERBENTE (*Mihai STAN*)
Alex Ionuț MIHAI (*Antoneta RĂDOI*)
Julian RADU (*Antoneta RĂDOI*)
Marian ILIE (*Antoneta RĂDOI*)

Volumul este postat pe site-ul www.revistedecultura.com. Varianta tipărită poate fi cumpărată de la Librăria AGIR, Bd. Dacia, nr. 26, Sector 1, București, tel. 021-319 49 45, e-mail: libraria@agir.ro, web: www.agir.ro/librarie. Se pot face livrări și prin poștă

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE
Redactor: Ioan GANEA-CHRISTU
Corector: Cornelia Violeta POPESCU

Potrivit legii, întreaga răspundere pentru conținutul materialelor publicate în Suplimentul literar revine autorilor acestora.

Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro